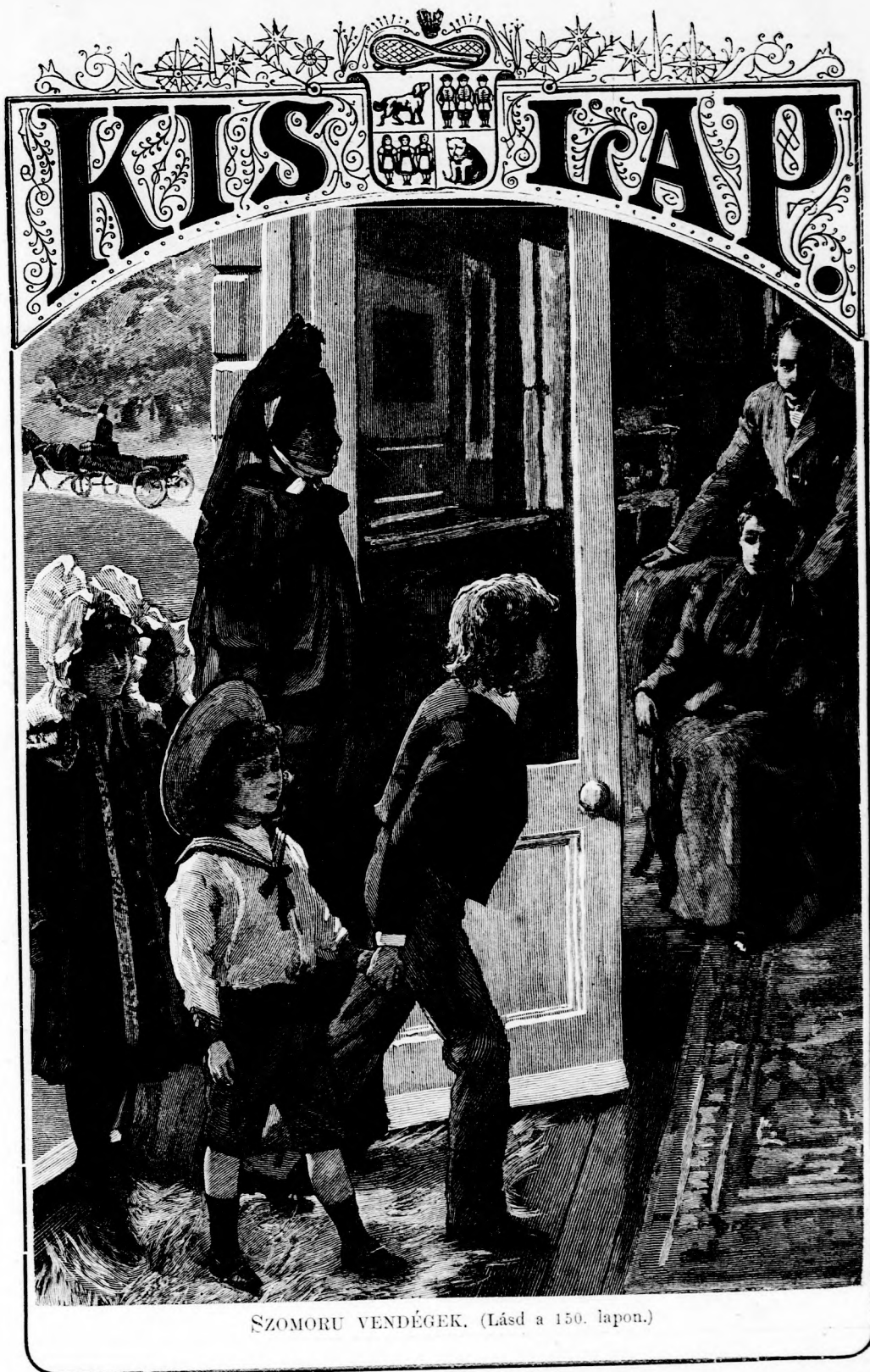

mind ré-
ban. —
ki trétás
megrejtők
Hozzon
tündiából.
az idegen
így. — no
a magyar
en foglak
lappeldá-
— Szigeti
egkaptam.
hetőknek.
— Rosen-
magyar
kalmásint
Lap-nak
szőr meg-
szó, mely
ritásakép
nyit ér.
ielt »Ge-
a Rezső
zie, sem
yarításnál
azért a
d — Ru-
ó és név.
zán név.
a vála-
ára nincs
tti Klo-
ra izenet.
tam meg
lyan kér-
Mostani
is várod
kem kis
om sínes.
tehát ne
mra és a
közöltem
ár teljesi-
szol azzal
ogy feléd
lesz. De
rshuzásra
m, hogy
em hinné
em meg
t, ugy-e.
gyanuba

re mellé-
nta elemi
ternátus
a t. szü-

aeum-épület.
n.

SZOMORU VENDÉGEK. (Lásd a 150. lapon.)

XLIX. köt. 10. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1895. szeptember 8-án.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

VADGALAMB.

— Elbeszélés, több képpel. —

(Folytatás.)

MAGDUSKA, amint ott a bozótban hosszas gondolkozás után kitalálta, mit kell tennie, nyomban le is csillapodott és szinte jókedvűen jött elő. De ha figyelmesen vizsgálták volna, talán észre veszik, hogy valami titkos dialérisz ragyog az arcán, mint aki már keveset törődik vele, akármit mondanak és tesznek is. Majd el is árulta magát, mert mikor a kisasszony komoly hangon intette, hogy máskor ne szökjék meg a lezke elől a bozótba, csak a vállát vonogatta s félhangon, inkább saját magának mondá:

— Jól van jól! Nem tart már sokáig. Teszek róla!

Dini meghallotta s mindig kész levén az évelődésre, tréfásan szólt:

— Teszel róla? Ejnye, sugd meg nekem is, hogyan lehet az? Mert biz' én néha szintén szeretnék kibujni egy-egy unalmas lezke alól. Mondd csak, mit találtál ki?

— Semmi gondod rá. És te ugy sem tehetnéd azt, amit én.

— Ohó! Hát olyan valami nagyszerű? No már erre csakugyan kíváncsi vagyok, mert én semmi módját sem tudom, hogy az iskolában a tanár, itthon meg a kisasszony vagy apácska meg ne csiphessen.

— Igen, ha van kit megcsipni.

— Micsoda? Ha van kit? Hát hogy ne volna? Talán csak nem . . . ó! most már tudom! Bizonyosan meg akarsz szökni, világgá indulsz szerencsét próbálni, mint ahogy a mesékben olvassuk.

Magduska megvetőleg nézett Dinire.

— Effélét csak vásott fiúk szoktak megpróbálni, felelé.

— No, meg néha holmi vadóc leányok, viszonzá Dini nevetve. De ne félj, nem is teszem föl rólad, mert nem vagy eléggé ügyes hozzá.

Kaczagva ment odább, Magduska pedig újra csak a vállát vonogatta.

— Jól van jól! Azért én mégis tudom, mit csinállok. Mindjárt holnap megteszem.

A titokzatos terv, melyet Magduska kifundált, voltaképen nagyon egyszerű dolog volt. Mindössze is egy levelet akart titokban megírni és elküldeni. Csakhogy neki ez nem volt olyan könnyű feladat, mert eddig még mindig mások segítségével írta meg kurtácska levélkéit, melyeket apácskának küldött; a boritékról, czimezésről, elküldésről pedig a bácsi gondoskodott. Most maga kénytelen megírni a levelet, még pedig hosszú, nagyon hosszú levelet, aztán czimezni is és postára adni. És ezt mind jól meg kell csinálni, hogy a levél biztosan eljusson apácskához.

Ugy titokban, magának sem igen vallva meg az igazat, ugyancsak örült, hogy az utóbbi rehány hónap alatt valamicskét mégis tanult a kisasszonytól, bizhatott benne, hogy a levélírás nehéz feladata sikerülni fog. És sikerült is. Talán kissé kusza és zavaros volt, de a jó apa bizonyosan megérti, hogy az van benne: »Apácska, édes jó apácskám, vigy engemet innen haza, mert itt nagyon boldogtalan vagyok! Kálmán, Dini, meg Piroska is, meg a kisasszony is nagyon rosszak, nem szeretnek, én sem szeretem őket.«

Nagyon kapóra jött most Magduskának, hogy Kálmán és Dini, de még Piroska is

868

bizony jobb szerették, ha nincs velök, nem rontja heveskedéssel a játékukat. Hívták ugyan, de ha azt felelte, hogy nem megy, hát szívesen ott hagyták magára, csináljon, amit akar. Ilyképen a levél szerencsésen elkészült a nélkül, hogy valaki csak sejtette volna is. A postára is elsétált Magduska, elővette fényes huszaskáit s a komoly postás ráragasztotta a levélre a bélyeget és azt mondta:

— Rendben van, kis leányom.

Elégedetten sétált Magduska haza. Semmi kétsége sem volt benne, hogy a levelet nem írta hiába. Ismerte ő a jó apácskát, aki mindent, de mindent meg szokott tenni az ő kedvéért.

— Holnap megkapja a levelemet . . . bizonyosan mindjárt felel . . . vagy talán jön maga . . . Ó, csak már itt volna!

Azt azonban maga is belátta, hogy ez a kívánsága oly hirtelen nem teljesülhet, várni kell pár napig. Várt is tehát türelmesen két napig, de már a harmadik napon úgy vélte, hogy ha maga apácska még nincs itt, bizonyosan van levél, melyben megírja, mikor jön; csak az a hanyag postás nem hozza. De ezen könnyű segíteni, elmegy maga a postára és elkéri.

El is ment és bátran beállított.

— Kérem szépen, nincs itt levél számomra az apácskámtól?

A tisztviselő elmosolyodott.

— Ki vagy te, kis leányom?

Rövid vallatás után megtudta.

— Bodrogi uréktől vagy? Nincs levél, kicsikém; ezen a címen semmiféle levél sem érkezett.

Magduska kissé kedvetlenül ballagott vissza, de estére megvigasztalódott, hogy

egy-két nap nem a világ, holnap okvetlenül itt lesz vagy apácska, vagy a levél.

Másnap ismét megtudakolta, de ismét csalódottan tért haza. És a harmadik nap, negyedik nap sem hozta meg sem apácskát, sem a levelet s a postatiszt már ugy ismerte a türelmetlen kis látogatót, hogy meg sem várta a kérdését, hanem előre kiáltá:

— Nincs levél, kicsikém.

Lassan-lassan egészen elborult a Magduska kedve és most volt még csak igazi makranczos vadgalamb. Alig bírtak vele, kivált hogy Bodrogi ur, akitől Magduska mégis csak félt egy kicsit, több napra elutazott a fővárosba és nem is tudták, mikor tér haza.

Már egy hete, de talán tíz napja is mult annak, hogy Magduska elküldte titkos levelét, melyhez oly nagy reményeket fűzött. Ezek a szép remények most már mindinkább halványultak s Magduska semmiképen sem értette, miképen lehetséges az, hogy a jó apácska rá sem hederít az ő nagy bujára-bajára. Nem lehet az másképen, mint úgy, hogy az a gonosz postás szintén ellene esküdött és nem adja ki a levelet.

— Még egyszer elmegyek és ezt is megkérdezem, gondolá.

Elment még egyszer a postára és most, — most végre ragyogó arczczal rohant onnan ki. Mert a mint belépett, a jószívű tisztviselő nyájasan mondá:

— Ahá . . . a kis leányka Bodrogi uréktól. No, kicsikém, most csakugyan van levél, talán éppen az, melyet oly nagyon vártál.

Magduska mohón kapta el, kiszaladt vele, még a kapuban föltépte s izgatottan eldobva a borítékot, gyorsan elolvasta a

levelet. Nagyon kurta pár sor volt s mind-össze emyiből állt:

»Kedves leányom!

Szerdán délután érkezem hajón a duna-ujfalusi állomásra. Intézkedjél mint rendesen. Ölel

szerető atyád.«

— Jön, jön, holnap itt lesz! ujjongott Magduska. Tudtam én! Most már minden jól van!

Zsebébe rejtette a drága levelet s megindult haza felé. Utközben háromszor is újra elővette és újra elolvasta. Kissé megakadt azon a néhány szón, hogy »intézkedjél mint rendesen« Mi lehet az, a miről intézkednie kellene?

— Apácska bizonyosan nagyon sietett, mikor a levelet írta . . . Igazán nem tudom, mire gondolt . . . Etelka talán meg tudná mondani, ha kérdezném . . . De nem kérdezem, mert akkor elárulnám a titkot.

Mire haza ért, egyéb is jutott eszébe. Apácska nem azt írja, hogy ide jön a házhoz, hanem csak a hajó-állomásra. Talán nem is akar ide jönni . . . és talán azt akarja, hogy Magduska legyen ott a kikötőnél, aztán mindjárt odább utaznak.

— Bizonyos, hogy így gondolta . . . és bizonyosan arról kívánt intézkedést, hogy a holmimat összeszedjem és odavitessem. Csak hogy ez nagyon bajos, ebből megtudnák előre. No, ez nem is szükséges, majd irunk ide, hogy küldjék utánam. Elmehtek így is. Ó! Már tudom is, hogyan jutok oda . . . Piroska megmutatta minap az utat s a jó Bársony hamar elvisz oda. Jaj, de jó lesz már holnap ilyenkor!

S ebben a hiszemben vígan tért be a házba.

(Folytatása következik.)

V E R S I K É K.

1.

*PAJKOS fiú Aladár,
Mindig futkos, szaladgál,
Kerüli az oskolát,
S napról-napra ostobább.*

*Palkó fölkel jó-korán,
Földlőzik szaporán;
Tanulni megy kertbe ki
S nem a lepkét kergeti.*

2.

*Nem tudom, hogy mióta
All az a nagy diófa;
De tudom, hogy vajmi jó
Őszszel rajta a dió.*

868

3.

Halljátok-e kis gyermekek,
A gólya mit kelepelget?
»Megezem a kis halat,
Az lesz nekem jó falat!«

4.

Ugy fél a kis Annuska,
Mint ha jönne a muszka!
Ha lát egy kis egeret
Könyje mindjárt megered.

5.

Érek az én ar-
czom,
Piros az én aj-
kam;
Kicsi legény
vagyok,
Nincs mit néz-
ni rajtam.

Hanem hall-
gassák meg
Szivem dobogá-
sát,

S aztán keressétek
Palikának mását!

PÓRUL JÁRT FURFANG,

vagy

AZ ÓVATOSSÁG HASZNA.

(Képpel a 153. lapon.)

— KUKORIKÚ! Jó reggelt! Föl, föl! A nap már fölkelt!

A majorság udvarán Tarajos ur már harmadszor vagy negyedszer zengte el ébresztő szózatát, egyelőre hiába. Még nagyon korán volt, nem hallották, vagy ha éppen hallották is, nem hallgattak rá, hanem aludtak tovább. Tarajos ur nem türelmetlenkedett, szokva volt már hozzá, hogy ismételtlen köll ébresztgetni a lusta, álmos népséget.

— Nem is baj, legalább gyakorlom a hangomat. Az a hetyke Sarkantyus már ugyanis azt kezdi beszélni, hogy vén vagyok. Ki akar túrni a helyemből. Hát igaz, öreg legény vagyok; de mégis én kelek korábban és nem könnyen jár valaki tul az eszemen.

A kerítésen tul azonban hallotta ezt valaki, még pedig róka koma, aki egész éjjel hiába keresett

zsákmányt s most hajnalban ide sompolygott. Már jó ideje ólálkodott a kerítésnél, kémlelődött jobbra-balra, föl is ágaskodott és benézett az udvarra. Meg volt elégedve.

— Nincs semmi veszedelem, mindenki alszik még, csak ez a vén kakas sétálgat az udvaron. Éppen jó. Már rég fáj rá a fogam, mert miatta nem juthatok soha közel a tyúkólhoz; a legkisebb neszre fölébred és lármát csap. Megállj csak, majd megvállik, nem járok-e tul az eszeden! Nem hiába kapartam már régen azt a lyukat a kerítés alatt.

Bebújt a szűk lyukon s nesztelenül akart közeledni zsákmányához. Csakhogy a vén Tarajos mindjárt észrevette.

— Ez gyanus látogató... jobb lesz, ha nem jutunk közel egymáshoz.

S futni kezdett, róka koma nagy boszúságára.

— Miért futsz előlem, derék, jeles Tarajos? szolt róka koma hizelgő hangon. Hiszen éppen hozzád jöttem; már rég óhajtottam, hogy közelebből megismerkedjünk.

De az óvatos Tarajos csak amál inkább futott s végre fölrepült a tyúkól tetejére, a hova a róka nem juthatott fel könnyen.

— Ó, ó, milyen bizalmatlan vagy, szolt róka koma édes-nyájas hangon. Pedig én csak azért jöttem, hogy elmondjam, mily nagyon tisztellek, csodállak. Sokszor hallok ám gyönyörű hangodat, de csak messziről. No, jőjj le ide hozzám és itt zendíts rá! Hadd gyönyörködjem remek énekedben!

Ha Tarajos holmi fiatal, hiu legényke, bizonyosan eltántoritja a hizelkedő szó; ánde ő már óvatos vén kakas volt s így szolt:

— Ismerlek, te gonosz! Nem ének kell neked, hanem pecsenye.

— Ugy? Tudod? No, hát meg is kaparítlak!

Kezdett fölfelé kapaszkodni, mire Tarajos akkora lármát csapott, hogy csakugyan fölverte a házat. Róka koma meghökkenve nézett körül; hát még mikor Tarajos örvendve fölkiáltott:

— No, hál' istennek, jön már a gazdám!

Messzire röpült, a ház felé, róka koma pedig szepegni kezdett, mert csakugyan jött a gazda többedmagával.

— Ejnye no... most itt mindjárt szük lesz a világ!...

Futott, de mindenfelé utját állták s mikor a kertnek próbált menekülni, a léczkerítésnél az izmos gazda rávetette magát, torkon ragadta s bizony róka koma nem evett többé csirkepecsenyét. A vén Tarajos messziről nézte és jól hallotta, amint a vonagló róka végül még azt hörögte:

— Ki hitte volna, hogy egy ostoba vén kakas vesztemet okozhatja!

— Ugy-e bizony? felelé Tarajos. Pórus jár a legravaszabb fufang is azzal szemben, a ki óvatos és nem hisz az ármányos hizelkedésnek.

SZOMORU VENDÉGEK.

(Képpel a ezimlapon.)

— MEGJÖTTEK, apácska, itt vannak! szolt élénken Aladár már a küszöbről.

Oly nyájasan, szinte örvendve mondta ezt, mintha nem is ő volna az az Aladár, aki két nappal ezelőtt, mi tagadás benne, meglehetősen savanyu képet vágott hozzá, hogy az fog történni, ami most történt.

Nem is igen csodálták akkor szülei. Az apa éppen távol volt a városban egy igen kedves barátjánál, ki halálosan megbetegedett; ezalatt pedig látogatóba jött Elek bácsi, még pedig Aladár nézve fontos és kedves okból.

— Holnapután a két fiammal egy kis kőjutazásra indulok, odajárunk vagy két-három hétig s megnézünk sok szép várost és vidéket. Ugy gondolom, hogy az ilyen érdekes utazás Aladárnak is kellemes és tanulságos lesz, tehát őt is magammal viszem. A három fű, azt hiszem, így még jobban fog mulatni. Gondom lesz rá, hogy semmi baj se legyen.

Aladár mamája beleegyezett az apa nevében is és Aladár szinte tánczolt örömeiben, hozzá is látott mindjárt a pakoláshoz.

No, azzal bizony kár volt sietni.

Estére megjött az apa, nagyon komoly képpel. Legjobb barátja, akihez mint nagy beteghez sietett, meghalt. A vacsoránál elbeszélte a szomorú esetet s így szólt:

— A szegény özvegyet alig lehet megvigasztalni. Kis fia és két leánykája is olyan szomorú, hogy szinte a szívem elfacsarodott, mikor láttam a kis árvákat. Még kicsinyek, de igen értelmesek és szerető szívűek, jól tudják, milyen nagy csapás érte őket. Rábeszéltem a szegény özvegyet, jöjjen ide hozzánk néhány hétre, köztünk kissé megvigasztalódik, a gyermekek pedig fölvidulnak a mi garabonczás Aladárunk mellett.

Ekkor azonban elmondták az Elek bácsi tervét. Az apa kissé elgondolkozott, aztán így szólt:

— Kár, hogy épp mostanra esett, de ha már meg van ígérve, én nem akarom elrontani a fiúk örömét. Aladár fiam, egészen rád bízom a választást. Ha el akarsz menni Elek bácsiékka, elmehetsz. Az nagyon érdekes és tanulságos kirándulás lesz. Ha itthon akarsz maradni, hogy a szomorú kis vendégeket mulattasd, az derék lesz ugyan, de nem igen mulatságos. Nem erőltetek rá, meg lesznek maguk is valahogy.

Ekkor történt az, hogy Aladár meglehetősen savanyu képet vágott a dologhoz. Kivált mikor még azt is megtudta, hogy az érkező három kis vendég közül az egyik Ödönke, nálánál jóval kisebb fia, a két leányka pedig nagyon csöndes, szelid, félnék jóság és mind a három igen-igen szomorú, minduntalan sirdogál az elhunyt jó apa után. Ezekkel lenni hetekig együtt — gyönyörű kilátás!

Apja látta Aladár küzködését s nyájasan mondá:

— Ne határozz hirtelen, fiaeskám. Aludjál rá egyet, gondold meg jól és majd holnap reggel mondd meg, mire szántad el magadat.

Másnap reggel Aladár nyugodt, vidám képpel lépett szülei elé. S őszinte hangon mondá:

— Bocsássatok meg, hogy tegnap olyan önzőnek láttatok. Igazán röstellem. Dehogy

megyek Elek bácsival! Itthon maradok és rajta leszek, hogy a kis vendégek ne jöjjenek ide hiába.

A mama megcsókolta, az apa szeretettel megsimogatta Aladárt s csak annyit szólt:

— Nem csalódtam jó szivedben. Örömet szereztél nekem, édes fiam.

E szavakra aztán nemhogy sajnálta volna elhatározását, hanem igazi benső meglepetést érzett fölötte. Aztán szépen kikapolta holmiját, előszedte, rendezgette játékszereit s a vendégek érkezésének napján már előre kiállt a kapuba. Aztán, mint láttuk, ő vezette be a szomorú vendégeket.

Ödönke és testvérei csakugyan igen csöndes, bus gyermekek voltak s eleinte legjobban szerettek az anyjok mellett szomorkodni. De Aladár nyájas, szives jósága csakhamar megnyerte őket, úgy hogy örömezt jártak keltek vele. Holmi lármás, pajkos játékokra nem volt kedvök, de Aladár minden napon talált valami érdekes szórakozást. Kisétáltak az erdőcskébe, kocsikáztak a kecskefogaton, csónakáztak a kerti tavaeskán, sárkányt eresztettek s még sokféle kellemes módon töltötték az időt, úgy hogy mindig kurtának találták a napot. Aladár, mint derék kis házi gazda, mindig csak azt nézte, mi volna jobban kis vendégei kedvére, ezek pedig, mint szelid, kedves gyermekek, igazi hálával fogadták jóságát s őszinte szeretettel ragaszkodtak hozzá.

A kitűzött néhány hét gyorsan elmúlt, s mikor a szomorú vendégek haza utaztak, szívökben ott volt ugyan még a gyász, de a szerető baráti körben töltött napok megnyihatták a fájdalmat. S hálásan mondák:

— Jóságtokat soha sem fogjuk elfelejteni. Igazi jótévőink voltatok!

Ekkorra Elek bácsi is haza tért fiaival, kik eldicsekedtek, mi mindent láttak. Aladár azonban így szólt apjához:

— Apácskám... olyan furcsa ez, de én csöppet sem sajnálom, hogy nem voltam velök.

— Mert lelkednek szereztél örömet s követted az örök Mester ígét:

Szomorkodám s ti megvigasztalátok,
Szomjuhozám és ti innom adátok!

SZEPTEMBER.

Megjöttem én is, a kellemes Szeptember,
 Bár nem örül rajta sok rest apró ember,
 Mert véget vetettem a vakáczióknak,
 Pedig a leczkétől a lusták huzódnak.

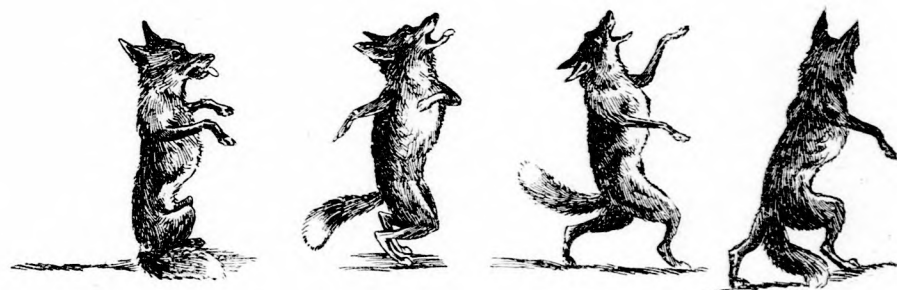
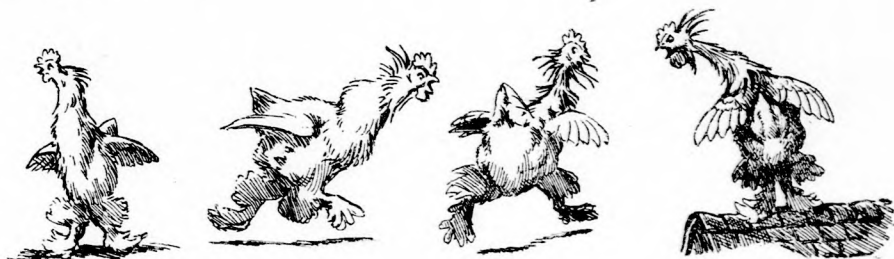
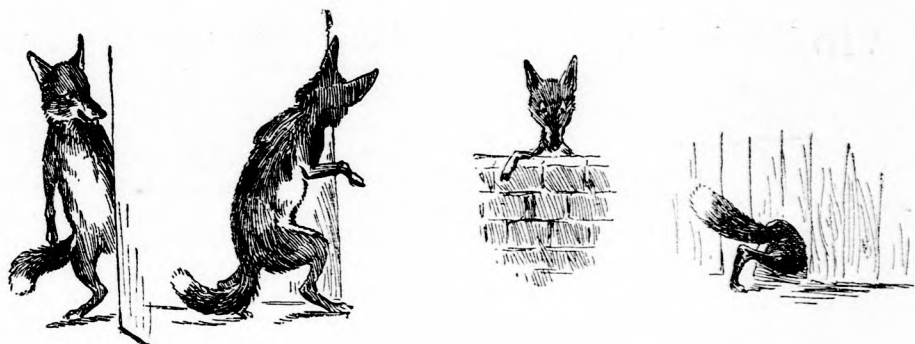
De a szorgalmasnak elég volt a játék,
 Neki az iskola is kellemes tájék.
 Kap is jutalomul jó gyümölcsöt, szőlőt,

Vadpecsenyét,
 melyet az
 ügyes vadász
 lőtt.

A libák is öszre mír
 meghíztak szépen,
 Jertek csak! a szakács reátok vár
 épen,

Mert újra dolgozunk és a ki
 nem henye,
 Annak ki is jár
 a jó libapecsenye.

Tessék, tessék ide!
 Meccsijük ezbe!

PÓRUL JÁRT FURFANG. (Lásd a 149. lapon.)

VIDÁM ÓRÁK.

(Képpel a 157. lapon.)

LIXEN is, onnan is sokszor kapok kis olvasóimtól levelet, amelyben kérdezik, nem tudok-e valami új játékot? Mert tudnak ők is sokfélét, de ha már sokszor játszották, szeretnének valami újabbat, vagy a réginek változtatott módját.

Van érdekes, mulatságos játék annyi, hogy szerét-számát sem lehet tudni; csak hogy nem mindegyiket ismerik mindenütt. Elhatároztam tehát, hogy koronként leírok néhányat. Egyik-másik kis olvasóm talán már ismeri, de sokan lesznek, akik nem ismerik. És aki tud olyan játékot, melyről azt hiszi, hogy nem ismerik szelétiben, írja meg és írja le a »Kis Lap«-nak, mely aztán időközönként közölni fogja a kis olvasótársak örömeire. Ekkép nemcsak én szereshetek nektek vidám órákat, hanem ti is egymásnak.

Most három játékot írok le. Próbáljátok meg; azt hiszem, mulatságosnak fogjátok találni.

Gömb és labda. Könnyű, száraz fából jókora gömböt kell faragni, akkorát, mint egy nagy alma, vagy kicsi fajta dinnye. A gömbbe kampós szöveget vertek s a szögre zsinórt köttök, melynél fogva a gömböt fa-ágra, gerendára fölfüggesztitek. Olyképp kell fölfüggeszteni, hogy a gömbtől körülbelül két lábnyira fal vagy deszka legyen, melyhez a gömb, ha meglődül, odaütődjék. A szabad téren, a hol a játékosok állanak, a földön határjelt köll csinálni; ennél közelebb nem szabad a gömbhöz menni.

A feladat most már az, hogy a határjeltől — vagy a kinek tetszik, messzebb-ről is — a játékos közönséges labdával eltalálja a függő gömböt. Aki nem találta el, félre áll s következik a másik dobó. Aki eltalálta a gömböt, de csak kevésé lódította meg, annak második dobása is van; a ki pedig oly erősen találta el, hogy a meglődült gömb oda ütődött a falhoz vagy deszkához, annak még három újabb dobásra van joga. A gömb közelében mindig áll egyik játékos, a ki a meglődített gömböt a dobások után megfogja és újra nyugodt függő helyzetbe hozza.

A játék megkezdése előtt meg kell állapítani, hogy pl. a ki leghamarább ütötte tizszer (vagy tizenötösör, huszszor) falhoz a gömböt, az nyerte meg a játékot. Azután persze újra lehet kezdeni.

Labdázás a körben. Mint az előbbihez, ugy ehhez a játékhoz is több játékos szükséges, hogy élénk és mulatságos legyen.

Az udvaron vagy más tisztás helyen nagy kört huztok a földön s három vagy négy játékos, mindegyik labdával és labdaverővel, a körben foglal állást. A többiek a körön kívül állnak és lesnek. Mert a feladat az, hogy a körben állók fölfelé ütögessek labdájokat, nagyon ügyelve, hogy a labda, ha a földre esik, a körből ki ne guruljon. Ha a labda a körön kívül esik le vagy kigurul, a kiint állók közül aki éri, elkapja és a körbe lépve, elfoglalja annak a helyét, aki a labdát elvesztette s most köteles átadni a labdaverőt is és kilépni a körből, hogy kiint most már ő álljon viszont lesben. (Lásd a képet a 157. lapon).

A körnek természetesen nem szabad tulságosan nagyra lenni, hanem csak akkorának, hogy benne három vagy négy játékos jól mozoghasson, de egyuttal ugyancsak vigyázni legyen kénytelen, hogy a labdája félre ne lóduljon.

Csöngettyüs szembekötödsdi. Azt hiszem, senki sincs köztetek, aki a szembekötödsdit ne ismerné. De a csöngettyüs szembekötödsdi egészen mástéle s talán mulatságosabb is és több ügyességet kíván. Játshatni tágas

szobában, melynek közepéről asztalt, széket s más efféle butort, a melybe beleütközének a játékosok, el kell távolítani. Még jobb tehát, ha a tágas udvart választjátok a játék helyéül.

A csöngettyüs szembekötösi először is abban különbözik a közönségestől, hogy nem csupán *egy* játékosnak kötik be a szemét, hanem, egynek kivételével, valamennyiét. Az az egy játékos, akinek nincs bekötve a szeme, egy kis csöngettyüt kap és folytonosan csöngetni köteles, a többiek feladata pedig az, hogy bekötött szemmel a csöngettyüst elfogják.

Mivel a csöngettyü folyvást szól, a bekötött szeműek a hang után mindig tudják, körülbelül hol áll az ellenfél. A csöngettyüsnek tehát nagyon ügyesnek és fortélyosnak kell lennie, hogy meg ne kaparítsák. És erre van is módja. Hol jobbra csönget, hol balra, hol meg a háta mögött; egyszer magasan fönt a levegőben, majd meg lehajolva a föld közelében. A csöngettyü hangja ilyenképen könnyen megtéveszti a bekötött szeműeket s olyan irányban tapogatóznak, ahol nincs a csöngettyüs.

Aki végre mégis elfogja a csöngettyüst, az leveszi szeméről a kendőt és most már ő a csöngettyüs; az előbbi csöngettyüs pedig beáll a bekötött szeműek sorába.

Rejtett név.

Ezek a nevek: László, Ottó, Aladár, Sándor, József, Gyula, Arthur, Nándor, úgy helyezendők egymás alá, hogy a kezdetűikből egy híres régi jeles magyar királynak a neve derüljön ki.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Ifjusági Emléklapok“.

Elbeszélések és költemények. Gyűjtötte Füssy Tamás. Színes táblába kötve.

PÁLYA-KEZDET,

vagy

VAD LACZI ELSŐ NAPJA AZ ISKOLÁBAN.

— Vig beszélyke. —

ZÁMOS nevezetes, ámbátor talán nem éppen mindig nagyon dicséretes tettét ismerjük már Vad Laczi barátunknak és tudjuk azt is, hogy van egy épület, a melyet Vad Laczi igen fölösleges, sőt kiállhatatlan épületnek tart. Azaz, édes keveset törődnek ő vele, csak neki is ne kellene eljárogatni abba az épületbe, amelynek iskola a neve. Még manapság is, ha csak szerét ejtheti, elkerüli; csak az a baja, hogy ez ritkán sikerül.

Hogy Laczi barátunk olyan görbe szemmel néz erre az épületre, az nem új dolog. Így volt ez mindjárt akkor, mikor legelső ízben tette be oda a lábát. Akkor sem a maga jó szántából tette. Nemrég mesélték el nekem, hogyan és miképen esett meg Vad Laczi első napja az iskolában. Hát elmondom.

Már jókora legényke volt Laczi s otthon tanulgatnia is kellett volna már valamieskét a leánytestvéreivel, de ennek édes kevés volt a látszatja. Egy napon tehát így szólt az apja:

— Ideje, hogy beadjuk Laczit az iskolába.

— Nagyon ideje, helyeslé a mama. Itthon nem bírunk vele s már szinte röstellem, hogy korához képest milyen tudatlan.

Mindenki nagyon helyesnek, szükségesnek és idején valónak találta a szülőknek ezt az elhatározását, csupán csak maga Laczi barátunk vélekedett másképen.

— Én még kicsiny vagyok . . . én még nem járhatok iskolába.

Laczi barátunk nem mindig gondolkozott ily szerényen magáról. Például, ha oda férközhetett a lovakhoz, váltig bizonyította, hogy ő maholnap már huszár lesz, tehát felülhet a ló hátára; a kazal tetején is épp oly bátran járt-kelt, mint a kazalrakó öregbéres. És ha efféle jeleske-

dései közben egyszer-másszor akkorát zuhant, hogy majd kitörte a nyakát, mindig nevetve ugrott talpra:

— Sebaj! Nem szegtem a nyakamat. Nem vagyok én kis baba!

De ha könyvet látott, akkor hirtelen nagyon gyöngének és kicsinynek érezte magát. Meg volt győződve, hogy a bőtü a legeslegfölsőlegesebb portéka, amit valaha kitaláltak. És még mindjárt mily tömérdek! Ha csak kettő-három volna, Isten neki! De olyan tengernyi sok! Hozzá még a számok! Ennél fölsőlegesebbnek már csak az írást találta, ámbátor ennek némi kis vigasztaló oldalát is fölfedezte, mert a tintával nagyszerű poczákat lehet a papirosra, asztalra, pallóra csinálni, az ujjait is gyönyörűen bemázolhatja, bajuszt is festhet magának. Csak az kár, hogy azután mindig nagyon kellemetlen mosdatás következik. Ezért Laczi határozottan többre becsülte a plajbászt, melylyel pompásan lehetett a falra, padra mindenféle figurákat pingálni. El is volt tökéelve, hogy ha huszár nem lesz, hát piktorművésznek csap fel.

— Azt pedig nem tanítják itt az iskolában, tudom Rosszesont Ferkétől. Hát nem is megyek oda.

Fájdalom, ez a világ úgy van megalkodva, hogy sokszor nem elég az, ha valamit akarunk vagy nem akarunk. Megtörténik az is, amit semmikép sem akarunk. És Laczi barátunktól sem kérdezték, hogy neki mi volna jobban a gusztusára, hanem egy napon, még pedig a leggyönyörűbb nyári napon, azzal a borzasztó hírrel lepték meg, hogy másnaptól fogva iskolába fog járni.

— Itt van az ábéczés-könyved, szólt az apja. Jól viseld gondját, egészen új, szebb, mint a Böskéé.

Laczi mély megvetéssel nézett a könyvre. Máskülönben mindig az volt az iparkodása, hogy amit ő kap, az szebb legyen a Böskéénél; de most az egyszer csöppet sem bánta volna, ha éppenséggel nem is kapja ezt a könyvet, vagy ha ez a könyv olyan ócska, hogy egyetlen egy levél sincs benne.

Egyébiránt mindjárt el is tökélte, hogy majd lesz neki rá gondja; egy hét sem telik bele, hát majd megoldvashatják, hány ép levél van még abban a hiábavaló könyvben!

Ez a jeles elhatározása azonban, sajnos, nem állíthatta meg az idő folyását és Laczi aggódva látta, hogy utolsó szabad, boldog napjának leszállt az estéje, aztán sötét, rettentően sötét éjszaka lett, holnap pedig az a borzasztó nap következik, a melyen nem fog kedvére futkározni, hanem elburcolják abba a csuf iskolaházba s ott azt kívánják, hogy mondja meg, mit jelentenek azok az ákombákom bőtüik, melyekkel az ábéczés-könyve tele van nyomtatva.

Ez a veszedelmes nap csakugyan megvirradt. És az öreg nap, amint nyájas mosolygással bekukkantott Laczihoz, ugyan csak elbámult, mert olyat látott, amit, Laczinál legalább, még soha sem tapasztalt. Nem köllött ám Laczit ma költögetni. Föl tudott kelni, föl is öltözni a maga emberségéből, majdnem hajnalban.

Kevéssel utóbb nagy mozgás volt az egész házban, keresés-kutatás pinczében, padláson, kertben, pajtában, istállóban. Meg volt mindenütt minden a maga helyén, csak éppen azt nem találták, amit vagyis akit kerestek. S az apa haragosan szólt:

— Ejnye a gézengúza! Megszökött!

Meg biz a. Nem olyan fában ringatták Laczi barátunkat, hogy szépen, türelmesen megvárja, míg a nyakába szakad, a mit nem szeret. Ha már okvetetlenül iskolába akarják vinni, hát jól van, — akkor ő azon kezd, hogy megszökik az iskola elől.

Keresték a szomszédságban és nyomról-nyomra eljutottak egészen a városka végére. Itt az ut szélén kovács-műhely állt s a kovácsmester éppen lovat patkolt. Ezt Laczi sokkal érdekesebb merterségnek találta a bötüvetésnél és mindjárt alkudozásba is bocsátkozott a majszter ural, hogy ő kovácsmester szeretne lenni; eddig huszárságra vagy piktorságra készült ugyan, de beéri a kovácsmesterséggel is, ha nem kell iskolába járni mellette. Mindjárt itt marad is.

A kormos majszter nevetett és vigan eltréfált a báméskodó urfieskával; még tartóztatta is, ne menjen odább, majd a Miska inas mindjárt hoz neki való szerszámot. Miska el is ment és nemsokára visszatért, de ó! a gonosz áruló nem egyedül jött, hanem a Laczi apjával. Sa baragos apa fülön fogva Laczit, egyenesen az iskola felé vezette.

Laczi barátunk már akkor is eléggé hős lelkű volt, hogy ne essék egykönnyen kétségbe.

— Hát ha muszáj, nem bánom, menjünk, gondolá. Majd csak boldogulok ott is valahogy, ha már okvetetlenül ott kell maradni. De az még nem bizonyos.

Mert jó füle volt Laczinak. Hallotta ő, mikor otthon azt mondogatták, hogy már csak azért is be kell adni az iskolába, mert otthon már nem bírnak vele. Pedig az apa ugyancsak szigoruan fogta és akárhányszor a nádpálczát sem sajnálta tőle. Laczi mégis sokszor kifogott rajta. Hát az a tanító sem lesz boszorkánymester, hogy ki ne lehessen ajta fogni.

Persze, azért mégis csak huzódzott Laczi az egész uton, folyvást hátra maradozott és olyan aprókat lépett, mintha csak most tanulna járni. Sajnos, ez nem sokat használt, mert az apja minduntalan nagyot rántott rajta és végre is az lett belőle,

hogy megérkeztek az iskolába, ott álltak a tanító előtt.

— Tanító ur, elhoztam a Laczi fiamat rendes tanulóknak, szólt az apa. Kérem, fogja szigoruan. Már tud ugyan valamicskét, mert otthon tanítottuk; de bizony kevés ragadt még rá. Esze volna, de az akarat és figyelemhiányzik nála.

— Majd megtanítjuk itt arra is, felel nyugodtan a tanító.

Az apa eltávozott s Laczi úgy vélte, hogy legelső látogatásra elég volt ennyi az iskolából. A tanító ur nem ügyel reá, ki lehet osonni. Meg is indult, de, ki gondolta volna! a tanító is éppen akkor indult meg és az ajtónál üstökön fogta Laczit, még pedig oly keményen, hogy Laczi barátunk tüstént tisztában volt egy igen kellemetlen körülménnyel: azzal,

LABDÁZÁS A KÖRBEN. (Lásd a 154. lapon.)

hogy a tanító urnak nagyon jó szeme és igen erős karja van.

— Te itt maradsz, fiaeskám. És egyelőre itt fogsz ülni ennek a középső padnak a közepén.

Laczi nagyon rossznak találta ezt a helyet. Jobbról is, balról is, előtte is, mögötte is ültek fiuk, lehetetlen kimozdulnia.

— Jól van no, majd csak eltelik itt is az idő, gondolá.

A tanító megkezdte az oktatást. Laczi ezt csöppet sem találta érdekesnek s úgy vélte, hogy sokkal mulatságosabb lesz, ha a zsebéből kikotort morzsákat, kövecskéket az előtte ülő Dinikének a nyakába csusztatja. Hanem persze Dini nem találta ezt mulatságosnak, izgett-mozgott, hátraszólt és végre is beárulta Laczit.

— Kérem, tanító ur, Laczi szúrós morzsát és kavicsot szór a nyakamba, meg a hajamat is huzigálja!

A tanító szigorúan odaszólt:

— Laczi, azt tanácsolom, hogy itt ne csintalankodjál, mert ha én huzom meg a te hajadat, nem fogod mulatságosnak találni.

No, erre Laczi csakugyan nem vágyódott, hát csöndesebb időtöltést keresett. Az irkáját vette elő s rövid idő múlva diadalmaran csuszattatta a szomszédja felé, aki éppen Rosszesont Ferke volt. Az irkán nagyszerű rajz volt látható.

— Ugy-e szép? kérdi Laczi sugva.

— Nagyszerű... csak azt nem tudom, micsoda?

— Nevetséges! Hát nem látod, hogy négy lába van, meg feje is, farka is? Mi lehetne más, mint ló?

— Én bizony kutyának néztem, annak is van négy lába, meg feje is, farka is.

— Ó, a kutya egészen másféle. Várj csak, mindjárt rajzolk kuttyát is.

— De ugy rajzold, hogy ugasson és a farkát csóválja.

Ez némiképen nehéz feladat volt ugyan olyan ifjú piktor művésznek; de Laczi nem riadt vissza a nehézségtől.

— Megpróbálom.

Mindjárt dologhoz látott és Ferke kíváncsian leste, miképen fogja a pingált kutya a farkát csóválni. És bizony magam is szerettem volna ezt a remekművet látni, de hát, sajnos, nem készülhetett el, mert mikor Laczi és Ferke legjavában összedugták a fejüket, egyszerre csak nagyot csattant valami, Laczi pedig fájdalmasan fölszisszent. Az a csattanó valami egy kis pálczika volt, melylyel a tanító hirtelen a Laczi ujjaira koppantott.

— Hát ti így figyeltek? Ferke, te ülj oda a legutolsó padba, egészen külön... Te pedig, Laczi, állj ki ide a tábla mellé... fogd kezedbe a könyvedet... ott fogsz állni az óra végeig.

Akárki is beláthatja, hogy Laczi nem ok nélkül vágott savanyú képet. Először is félben maradt a remek rajz, másodsor pedig nyugodtan megállni egy helyben hosszú ideig — no, ez már éppenséggel nem volt inyére. Csakhogy tud ám segíteni magán, a ki szemes.

Laczi is hamar talált szórakozást. Amint ott állt, szembe nézett az egész osztálylyal és így az ő kedves Ferke pajtásával is, a ki onnan az utolsó padból olyanformát akart arczjátékkal tudtára adni:

— Lám, nekem mégis jobb dolgom van, mert én kényelmesen ülök.

Laczi bizonyosan megértette és viszont azt akarta arczfintorgatása útján pajtásával megértetni, hogy csakugyan keserves dolog így álldogálni; az a tanító egy rettenetes szörnyeteg... csak közelebb volna az ajtó, mindjárt kiszöknék innen.

Hogy a tanító ezalatt mit magyarázott, arról Laczinak sejtelve sem volt. És az volt a hiba, hogy a többi fiuk is körülbelül mind úgy jártak, mert mind oda néztek Laczira és látva arczfintorgatásait, eleinte csak egy-kettő, aztán mindig több-több kezdett nevetgélni s végre mindahányan Laczin mulattak. Vége volt minden rendnek és figyelemnek, ott ugyan nem tanult senki semmit, Laczi jól látta ezt az eredményt s teljesen megvigasztalódva gyönyörködött benne, hogy ily pompásan el tudta a maga

részére hódítani az egész iskolát. Hanem ez sem tartott sokáig, mert a tanító mihamar fölfedezte az általános figyelmetlenség okát.

— Ejnye, te gézengúz rendbontó! Az egész osztályt megzavarod? Gyönyörűen kezded, mondhatom. No, de mindjárt segítiünk rajta. Fordulj arcczal a falnak és úgy állj!

No, ez már aztán csakugyan nagyon kellemetlen volt. Nem látott többé senkit, semmit, csak egy-két arasznyira az orra hegyétől a falat. Az pedig fehérre volt megszelve, éppenséggel semmi nézni valót sem találhatott rajta. Utóljára bizony még megtörténik, hogy Laczi legalább úgy félfüllel oda figyel a tanító szavára, mint teszik a többi fiúk, kik most már elcsöndesedtek és figyeltek.

Meghiszem, hogy rajtatok ilyesmi esett volna meg. Laczi barátunk azonban már kicsi korában sem fogyott ki oly könnyen a leleményes ötletekből. A falon, igaz, nem talált semmi érdekeset; de ott volt a keze ügyében a nagy tábla, az már igazán érdekes jószág, azzal csakugyan lehet valamit kezdeni.

A nagy tábla olyanforma állványra volt helyezve, amilyen a festők állványa. Oldalt csavar volt, mely a táblát tartotta s melyel magasabbra vagy alacsonyabba lehetett tolni, a szerint amint köllött. Ez a csavar éppen a Laczi keze ügyébe esett. Hát természetesen, hogy nem hiába.

Javában beszélt a tanító, mikor egyszerre csak nagy recsenés, utána suhanás hallatszott, azután pedig . . . talán bomba robbant szét a teremben? vagy a tető szakadt be? óriási zuhanás és csattanás hangzott s a pallóról nagy porfelhő szállt föl. Hirtelenében senki sem tudta, mi történt. Fölugráltak és kiáltoztak, maga a tanító is megzavarodott egy-két pillanatra. Csak Laczinak magának volt nagy a gyönyörűsége. Mekkora zavar és ijedelem, kiabálás, lőtás-futás! Ilyen nagyszerű tréfát még nem produkált.

Egy-két perc múlva a tanító már tisztában volt a dologgal, látta, hogy a nagy tábla hever a földön, még pedig széthasadva. Helyökre parancsolta a fiukat s szigorú hangon szóllította Laczit, álljon elő.

No, azt ugyan szóllíthatta! A nagy zürzavarban Laczi barátunk kényelmesen kísétált, anélkül, hogy valaki észrevette volna. A harmadik utcában megállt és furfangosan így gondolkozott:

— Még nem megyek haza, most még nincs vége az iskolának. Feltűnő volna, ha időnek előtte térnék haza. Meglessem a szomszédbeli Pistikát . . . mikor ő hazafelé megy, én is megyek . . . És ha kérdik, majd eldicsekszem, hogy nagyon jól folyt a dolgom az iskolában, csupa dicséretet arattam és mindenki megbámult mindjárt az első napon.

Ebben a szép számításban egy kis hiba esett. Amint ugyanis Laczi haza ért, a kapuban egy gyanus emberrel találkozott. Mintha az iskola-épületben már látta volna . . . talán az iskolaszolga. Még rá sem ért, hogy a gyanus idegen látogatásáról gondolkozzék, már nyílt a szoba ajtaja s az apa lépett ki, egyik kezében levéllel, a másik kezében a nádpálczával.

— Jöszte csak, fiacskám, jöszte csak! Itt jelenti a tanító ur, mily gyönyörűségesen szerepeltél az iskolában mindjárt a legelső alkalommal. Szükséges, hogy megemlegedd!

Hát ami aztán következett, azt Laczi barátunk csakugyan megemlegette, mert még másnap is tapogatta a nádpálcza nyomait. De biz' aztán csak folytatta, amint az első napon kezdte és így lett belőle Vad Laczi, a híres Rosszcsont Ferkének szintén híres pajtása, akinek már sok csi-nyét hallottuk és alkalmasint még ezentul is fogjuk hallani.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIX. köt. 8-dik számában közölt kockarejtvény megfejtése:

V	E	R	É	S
E	V	É	S	
R	É	S		
É	S			
S				

Helyesen fejtették meg: Szabolesi Károly, Joó Istvánka, Németh György, Bogisich Imre, Grünwald G. (nevedet ird ki egészen, más-kép jövőre nem vehetném figyelembe. *F. b.*). Boross Margitka, Saláth Ilonka és Laczi, Husz Ella, Przybilla Jenő, Sturm Margit, Szigeti Janka és Ernő, Soós Aranka, Moesz Ilonka, Kövesy Rudi, Mérey Ágosta, Gaszner Ilonka, Rózsa Károlyka, Hagymássy Lajos, Roth Pál, ifj. Jákó János, Achim Mariska, Havas Margit, Rosenwald Rudolf, Zoltán Veruska, Hampel Ferencz, Mihályi Ernő és Zoltán, Szent-Ivány Karola, Csányi Ödön, Schwarz Frigyes, Bolyó Pálma és Károly, Leitner Olga, Niessner Ella, Blanka és Ali, Straširbka Modesta (részben), Unátyinszky Iluska, Bónis Berta, Wolf Blanka és Margit, Szentpétery Gyula, Lázár Bertti és Imre, Molnár Ferike, Csizék Ilona, Fischl Izabella, ifj. Golubovics Lajos, Szemző János, Botka testvérek, Katrenyák Mariska, Herzfeld Paula és Elly, Cziner Irénke és Imre, Gyurkovich Dodi, Berczelly Jerta, Veres Katicza, Bukó Sándor és Kálmán, Busay Gizike és Irénke, Somogyi Margit, Tölgyi Sándor, Fáy Erzs, Jánosi Annuska, Gánesz Hanna és Etel, Lányi Rozika, Gruber Henrik és Jenő, Farkas Maricza, Lányi Rudolf, Sohár Andor és László, Robicsék Béla, Wámoscher Lujza, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Rosenberg Irma és Sándor, Szemők Katicza és Maricza, Széll Pirooska, Taubner Margit, Hauer Iluska, Kemény Béla, Kreibik Sándor, Gál Mártha.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett: *Csizék Ilona*, *Miskolczon*, kinek a jutalom-könyvet (»Tündérmesék«, a »Forgó bácsi könyvtára« című sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLIX. köt. 7-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Kiss Lenke, Straširbka Modesta, Elkán Tibor és Ottó, Somogyi Margit.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Herzfeld Paula és Elly. Hogy oly nagy örömetek telik a »Kis Lap« ban, kedves tudomásul vezem. De azzal nem jártok jó nyomon, ha a rejtvények megfejtését azért nem külditek be, mert ugy is tudjátok, hogy nem nyertek. Először is: ezt senki sem tudhatja, mert ez véletlen szerencse dolga. De a megfejtéseknél nem is a nyeres az igazi cél, hanem egyrészt a szórakoztató fejtörés, másrészt a beküldéssel annak igazolása, hogy a fejtörés sikeres volt. A jutalom-kisorsolás csak egy kis élénkítésül szolgál. A két kockarejtvényt nem közölhetem, mert kis olvasótársaitok ilyen fajtában már nehezebbhez vannak szokva: olyanhoz, melynél nemcsak balról jobbra, hanem fölülről lefelé is minden megfelelő sor ugyanazt a szót adja. Ilyent próbálatok összeállítani. Végül: a pályázatban nem csak valamely rendkívüli esemény leírásával lehet részt venni: a csöndes, boldog otthoni életet is szépen le lehet írni. Próbálatok csak meg! — **Wolf Blanka és Margit.** Nektek is csak azt felelhetem, amit már sokszor megírtam e rovatban: ha valakinek a neve nincs a megfejtők jegyzékében, jele, hogy levele nem jutott hozzám. — **Cziner Irénke és Imre.** A »Tündérmesék«-et okvetlenül megküldi nektek a kiadó-hivatal (mert az küldi, nem én), ha a sorsszuzásnál ti lesztek a nyertesek. De hátha másnak kedvez a sors? Az, ugy-e, kissé bajos volna hogy amit másvalaki nyert meg, azt ti kapjátok? Hogy valakinek a nevét »jó vastag betűkkel« nyomassam a megfejtők jegyzékébe, az nem lehetséges; minden megfejtő egyenlő. Meg is találjátok a neveteket így is. Az uszásra vonatkozó kérdéset nem egészen értem. Mi az a »kabak«, amivel nálatok usznak? Itt Budapestben nem használnak semmiféle mesterséges eszközt, legfeljebb hogy a kezdőnek kötél van a derekára kötve s az uszómester ezzel tartja fenn a vizen. Az ígért látogatást szívesen fogom venni. — **Sántha Irénke.** Majd csak akad, aki tyukooskaidnak gondjukat viseli. A »Kis Lap«, remélem, az intézetben is épp olyan kedves barátod lesz, mint eddig. A lap küldésére vonatkozó kívánságodat közöltem a kiadó-hivatallal, mely az effélékben intézkedik. — **Okolicsányi Marcsa.** Csinos levélkédet örömmel olvastam. A lap küldéséről a kiadó-hivatal fog intézkedni.

A „KIS LAP“ minden kötetéhez **diszes színnyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap«-nak **fél évi** folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő cím: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest. Ferencziek-tere 3.*